

νικά παραμύθια¹. Ἐν τινι δὲ γερμανικῷ ἢ κακῇ μήτηρ σφάζει τὸ ἐρίφιον μίας κόρης τῆς· αὕτη θάως θάπτει τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ, ἀφ' ὧν ἀναθρώσκει μηλέα ἀργυρὰ ἔχουσα φύλλα καὶ χρυσοῦς καρπούς, οἵτινες χαμηλώνουσι μὲν καὶ δέχονται νὰ κοπῶσιν ὅταν προσέρχεται ἡ ἀγαθὴ κόρη, ἀνέρχονται δ' εἰς ὕψος δυσπρόσιτον ὅταν πλησιάζωσιν αἱ κακαὶ ἀδελφαὶ ἢ ἡ μήτηρ². Τὴν πρώτην ἀρχὴν τῶν τοιούτων μύθων διορῶμεν ἐν τῷ αἰγυπτιακῷ τῶν δύο ἀδελφῶν παραμυθίῳ· ἀλλ' ἀναρίθμητοι εἰσὶν οἱ μῦθοι, αἱ προλήψεις καὶ αἱ δοξασαὶ αἱ πηγάσασαι ἐκ τῆς περὶ μετεμψυχώσεως θεωρίας, καθ' ἣν μέρη τινὰ τοῦ σώματος, ἰδίως δὲ τὰ νομιζόμενα ὡς ἔδρα τῆς ψυχῆς, τὸ αἷμα, τὰ σπλάγχχνα, τὰ ὀστά, χρησιμεύουσιν ὡς ἀφετηρία τῆς νέας ζωῆς καὶ μετουσιώσεως τῶν ὄντων. Ἐν τοῖς ἡμετέροις δημοτικῶς ἄσμασιν ἐκ τοῦ τάπου ἐραστῶν ἀναθάλλουσιν ἄνθη ἢ δένδρα ἀσπαζόμενα ἀλλήλα καὶ τοὺς κλάδους αὐτῶν συμπλέκοντα, ἀφ' οὗ ἐν ὄσῳ οἱ ἐρασταὶ ἔξω, διήγον ἐν συμφοραῖς καὶ ὀδύναϊς· ἢ φυτεύονται δένδρα, ὧν ἡ τύχη συνδέεται μετὰ τῆς ζωῆς ἡρώων.

Καὶ φύτεψε τριανταφυλλιά καὶ μαῦρο καρποφύλλι, κ' ὅσο π' ἀνθίζου, μὰν μου, καὶ βγάουνε λουλούδια, ὁ γιός σου δὲν ἀπέθανε, μὰ πολεμᾷ τοὺς Τούρκους. Μ' ἂν ἔρθῃ μέρα θλιβερῇ, μέρα φαρμακωμένη καὶ μαρκαθῶνε καὶ τὰ δυὸ καὶ πέσουν τὰ μπουμπούκια, τότες κ' ἐγὼ θὰ λαθῶθῶ, τὰ μαῦρα νὰ φορέσης.

Ἄξιον σημειώσεως προσέτι νομιζόμενον ὅτι, ἐν τῷ κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικοὺς μύθους ἢ ἀνανέωσις τινὸς γίνεται διερχομένου τοῦ σώματος διὰ τοῦ πυρός, κατὰ τοὺς γερμανικοὺς μύθους ἀπαιτεῖται ἢ τῶν ὀστέων περισυναγωγῆ³.

Ἐν τέλει τοῦ παραμυθίου ἀναφέρεται ὁ καταστερισμὸς τοῦ Ἀστεροῦ καὶ τῆς Πούλιως⁴. Συμβολὴ πολύτιμος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἀστρονομικῶν μύθων τοῦ καθ' ἡμᾶς ἑλληνικοῦ λαοῦ, οὗς λίαν προσφυῶς Γερμανὸς τις λόγιος χαρακτηρίζει «ἀπήχησιν τοῦ φανταστικοῦ πνεύματος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων».

Ἐν Μονάχῳ, 1879.

N. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

365.

Ἐμφορὰ τινὰ προτερήματα εἰς ἐλαττώματα τρέπονται ἂν ἐλεύθερα ἀφεθῶσι· τὰ δὲ προτερήματα τὰ ἐξ ἔθους μένουσι πάντοτε ἀτελεῖ, τῆς φύσεως μὴ συμμαχούσης. Τὸ φεῖδασθαι, λόγου χάριν, καὶ τῶν ἰδίων κτημάτων καὶ τῆς

1. Βλ. π.χ. Hahn ἀρ. 29. κλπ.

2. Grimm ἀρ. 130 τ. II σ. 216 κέ.

3. Βλ. ἐν ἐκτάσει. Mannhardt, Germ. Mythen σ. 57-75.

4. Τοῦτο ἐλλείπει ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Χάν· τὴν παράλειψιν ταύτην δὲν εἰζέυρομεν πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν.

πρὸς τὸν πλησίον πίστεως, κανόνα πρέπει νὰ ἔχη τὴν φρόνησιν· ἀπ' ἐναντίας δὲ καὶ ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἀνδρία πολὺ τῆς τελειότητος ἀπέχουσι, τῆς φύσεως μὴ συνευδοκούσης.

366.

Ὅσας καὶ ἂν τρέφωμεν ἀμφιβολίας περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν πρὸς ἡμᾶς λαλούντων, πάντοτε πιστεύομεν, ὅτι πρὸς ἡμᾶς λαλοῦσιν ἀληθέστερον ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους.

367.

Ὀλίγαι χρῆσται γυναῖκες δὲν ἀπέκαμον, τὴν χρηστότητα μετερχόμεναι.

368.

Αἱ πλεῖσταί χρῆσται γυναῖκες κεκοιμημένοι εἶναι θησαυροὶ, οἵτινες κείνται ἐν ἀσφαλείᾳ· διότι οὐδεὶς αὐτοὺς ἀναζητεῖ.

369.

Ἡ πρὸς ἀποφυγὴν ἔρωτος αὐτόβουλος βία πολλάκις εἶναι σκληροτέρα τῆς ἐκ τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου αὐστηρότητος.

370.

Οὐδεὶς ἀνανδρος γινώσκει ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦ φόβου αὐτοῦ τὸ σύνολον.

371.

Σχεδὸν πάντοτε ὁ ἀγαπῶν πταίει, ἂν δὲν ἐνόησεν, ὅτι ἔπαυσεν ἢ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τινι χορῷ νέος προσκαλεῖ νεάνιδα γυμνὸν ἔχουσα τὸν τράχηλον καὶ τὸ σῆθος μέχρις ἀκοσμίας· ἡ νεᾶνις θορυβεῖται, ἐρυθριᾷ καὶ ἀπευθύνει πρὸς τὴν μητέρα τῆς βλέμματα ἰκετευτικά.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, λέγει ἡ μήτηρ τῆς κόρης πρὸς τὸν νέον, σὰς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσητε τὴν κόρην μου, διότι εἶνε δλίγον ἀγρία.

— Ἄ, βέβαια! κυρία, ἀποκρίνεται ὁ νέος, τὸ καταλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς.

— Πῶς; νυμφεύεσαι;

— Νυμφεύομαι, φίλε μου. Ἡ μελλόνυμφός μου εἶνε ὠραιότατη, μορφωμένη, καὶ ἀξιόλογος ἀγαθὴ κόρη. Ἐν μόνον ἐλάττωμα ἔχει . . . δὲν ἤξεύρει πιάνο.

— Καὶ τὸ ὀνομάζεις ἐλάττωμα αὐτό;

— Ἐννοεῖται. Διότι δὲν ἤξεύρει . . . καὶ ὁ μως παίξει.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὁ ἐν τῷ κόσμῳ βίος εἶνε συνεχὴς διατροπὴ πάσης ἀληθείας. Ψεῦδομαι, ὅταν ζητῶ μετ' ἐνδιαφέροντος πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας ἢ περὶ τῶν ὑποθέσεών σας. Ψεῦδεσθε, ὅταν μὲ δίδετε νὰ ἐννοήσω ὅτι εὐχαριστεῖσθε νὰ μ' ἐπισκέπτεσθε ἢ νὰ μὲ βλέπετε. Τροποποιῶ ἢ παραμορφῶ τὰ πράγματα, διὰ νὰ κάμω τὴν διήγησίν μου ζωηρὰν ἢ κοσμίαν. Καλλωπίζω, ἐλαττώνω ἢ υπερβάλλω τὴν γνώμην μου διὰ νὰ

τὴν κάμω ἀνεκτὴν. Μεταχειρίζομαι τὰ μεγάλα ἐπιθετα, διὰ τὸ νὰ περιγράψω τὴν εὐφυὲν σας, καὶ τὰ μικρὰ διὰ τὰ σημαντικὰ τὴν ἰδικήν μου. Ὑπαινίττομαι ἢ ἐπιμένω, μεγαλύνω ἢ μικρύνω, παρεκκλίνω ἢ διαστρέφω. Δὲν δύναται νὰ ἐξελεθῆ ἀπὸ τὰς χειρᾶς μου ἡ ἀλήθεια παρ' ὅπως ἡ γυνὴ ἀπὸ τὸ κομμωτήριόν της, ζωγραφισμένη, ψιμυθισμένη, παραγεμισμένη, ὀλίγον τι στενωτέρα ἀπ' ἐδῶ, ὀλίγον τι πλατυτέρα ἀπ' ἐκεῖ. Μετὰ τινα χρόνον καταντῶ νὰ μὴ αἰσθάνωμαι πλέον τὰ ψεύματά μου, καθὼς μὴδὲ σεῖς τὰ ἰδικά σας· καὶ ἂν μαυθάνομεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τοὺς ἐνδομύχους διαλογισμοὺς, τοῦτο γίνεται παρὰ τὰς φράσεις, μὲ τὰς ὁποίας τοὺς καλλωπίζομεν (H. Taine).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πολλὰ εἰσὶ τὰ διδόμενα, ἐξ ὧν δύναται τις νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ χαρακτήρος λαοῦ τινος· μεταξὺ δὲ τούτων ἐν θεωρεῖ ὁ ἐν Χικάγῳ καθηγητὴς William Mathews καὶ τὸν τρόπον χαιρετισμοῦ τὸν ἐν χρήσει παρὰ τινι λαῷ. Τῆς δὲ γνώμης αὐτοῦ παραδείγματα ἀναφέρει ἐν τινι περιέργῳ αὐτοῦ συγγράμματι «Περὶ τῶν λέξεων καὶ τῆς χρήσεως καὶ καταχρήσεως αὐτῶν». Κατὰ ταῦτα ὁ μὲν Ἕλληνας, καθὼς εὐεπίφορος εἰς τὴν χαρὰν, ἵνα προσαγορεύσῃ τινὰ λέγει «Χαῖρε» ὁ Ῥωμαῖος, δι' ὃν ὑγεία καὶ εὐδαιμονία ἔσταν ταυτόσημα, προσηγόρευε τὸν συναντῶντα αὐτῷ διὰ τοῦ «Salve» τουτέστιν «ὕγιαινε». Τὴν εἰς τὸ πεπρωμένον πίστιν τοῦ Ἀραβίου εὐρίσκει τις εἰς αὐτὸν τὸν χαιρετισμὸν του· «Ἄν θέλῃ ὁ Θεὸς, πηγαίνετε καλὰ» λέγει χαιρετίζων ὕμνος. Ἐν τῇ προσαγορεύσει τοῦ Τούρκου «Εἶθε νὰ μὴ μικρυνθῆ ποτὲ ἡ σικιά τοῦ σώματός σου» δὲν ὑποδεικνύεται ἡ εὐχαριστίας αὐτοῦ ὅτι ζῆ ἐν τόπῳ, ἐν ᾧ λάμπει διαρκῶς ὁ ἥλιος; Ἐάν εὐρίσκεσθε ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἔνεκα τοῦ καύσωνος ἢ ἀφθονος ἀφίδρωσις εἶνε σωτήριος διὰ τοὺς κατοίκους, ὁ προσαγορεύων ὑμᾶς θὰ σᾶς ἐρωτήσῃ «Πῶς ἰδρώνετε;» Ὁ Ὀλλανδὸς, ἀεικίνητος ταξειδιώτης σᾶς προσαγορεύει ἐρωτῶν «Πῶς βαδίζετε;» ὁ δὲ σύννομος καὶ μελετηρὸς Σουηδὸς «Πῶς ἀπέπτεσθε;» Ὁ Κινέζος, οὐτινος κυριωτάτη τροφή εἶνε τὸ ὀρύζιον, ἵνα πληροφορηθῆ περὶ τῆς ὑγείας σας ἐρωτᾷ· «Ἐφάγετε τὸ ὀρὺξί σας;» Ἀξιοσημείωτος εἶνε ὁ τρόπος, καθ' ὃν προσαγορεύουσιν οἱ χωρικοὶ Ἰρλανδοί· «Εἶθε νὰ ζήσῃ ἐπὶ μακρὸν ἡ τιμὴ σου, καὶ ἡ κλίνη σου νὰ ἦνε ἐστρωμένη ἐν τῇ δόξῃ». Τὸ στομφώδες καὶ ἀλληγορικὸν τοῦ ὕφους τούτου εἶνε κατὰ τινὰς τεκμήριον τῆς ἀνατολικῆς καταγωγῆς τοῦ λαοῦ τούτου. Ἐπίσης δ' ἀξιοσημείωτος εἶνε καὶ ὁ τρόπος τῆς προσαγορεύσεως τῶν Ἀγγλῶν· ἐν τῇ βραχυλόγῳ ταύτῃ ἐκφράσει «How do you do» (πῶς πράττετε;) διαφαίνεται ἀμέσως ἡ δραστηριότης καὶ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τοῦ Ἀγ-

γλοσάξωνος· πόσον εἶνε ἐμφυτος αὐτῷ ἡ ἐργασία, πόσον φαίνεται εἰς αὐτὸν ἀδύνατον τὸ νὰ ἦνέ τις ἀργός, ὥστε τὸν συναντῶντα αὐτῷ δὲν ἐρωτᾷ «ἐάν πράττει τι» ἢ «τί πράττει» ἀλλὰ «πῶς τὸ πράττει».

Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Βερολίνου, τὸν γενικὸν θαυμασμὸν εἰλκυσε ὁ αὐστριακὸς πρεσβευτὴς κόμης Σεχένυς, φέρων μεγαλοπρεπῆ στολὴν Οὐγγρου μεγιστάνου. Ἡ στολὴ αὕτη, πατροπαράδοτος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος, τιμᾶται 300, 000 μαρκῶν. Ἀντὶ κομβίων ἔχει σμαράγδους καὶ σαπφείρους. Ἡ ἐπὶ τοῦ καλπακίου πόρπη ἀποτελεῖται ἐξ ἀδαμάντων· ὁ δὲ μανδύας εἶνε χρυσοκέντητος.

Τὸ Μόναχον ὑπῆρξε πάντοτε πόλις, ἐν ᾗ αἱ καλαὶ τέχναι ἐπροστατεύθησαν καὶ ἤκμασαν. Ἐνῷ κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ διέλαμψαν ἐν τῇ Διεθνείᾳ Ἐκθέσει τῆς πόλεως ἐκείνης, κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος θὰ διαγωνισθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς αὐτῆς πόλεως τὸ ἄκρον ἄκρον τῶν γερμανῶν ὑποκριτῶν. Τὸν ἰούλιον θὰ διδαχθῆ ἐν τῷ Β. Θεάτρῳ σειρά κλασικῶν δραμάτων Γκαίτε, Σχίλλερ, Σέξπηρ, Κλάϊστ καὶ ἄλλων, ὑπὸ τῶν ἀρίστων ὑποκριτῶν τῶν θεάτρων Βερολίνου, Βιέννης, Μονάχου, Δρέσδης, Ἀμβούργου, Ἀννόβερ, Καρλσρούης καὶ Λειψίας. Οἱ μέχρι τοῦδε δηλώσαντες ὅτι θὰ μετᾶσχῳσι τῶν παραστάσεων εἶνε 24 ὑποκριταὶ καὶ 13 ὑποκριτρίαι. Ἡ διεύθυνσις τῆς καλλιτεχνικῆς ταύτης πανηγύρεως ἀνετέθη τῷ ὀνομαστῷ ὑποκριτῇ τοῦ Μονάχου καὶ διεθυντῇ τοῦ δραματικοῦ τμήματος τοῦ Ῥαδείου Ε. Πόσαρτ. Ἡ τῶν ξένων συρροὴ ἀγγέλλεται μεγάλη.

Εἰς ἈΝΑΪΝΘΕΤΗ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, ὅπως διατηρᾶσι τοὺς πόδας θερμούς καὶ προφυλάσσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ὑγρασίας, ἐπισφραγίσουσιν τὰ ὑποδήματα διὰ πάτων ἐκ χονδρῆς φλανέλλας, τοιοῦτους δὲ ετοίμους εὐρίσκει τις καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου (ἀριθ. 130) ὑποδηματοποιεῖῳ τοῦ Γ. Περπινιά. Οἱ Ἀμερικανοὶ μεταχειρίζονται μέσον τι ἀπλούστερον καὶ εὐκολώτερον· ἐπισφραγίσουσιν δὴλον ὅτι τὰ ὑποδήματα διὰ τεμαχίου στυποχάρτου ἢ καὶ ἀπλοῦ χάρτου, ὅπερ διαφυλάσσει στεγνούς καὶ θερμούς τοὺς πόδας ἀπορροφᾷ καὶ τὴν ἐλαχίστην ὑγρασίαν καὶ ἀπαλλάσσει τοὺς πόδας ἀπὸ τῆς πολλῆς πιέσεως καὶ τοῦ ὄγκου τῶν ἐν τοῖς ὑποδήμασι μαλλίνων ἐπισφραγισμάτων. Καὶ ἐν Ῥωσίᾳ μεταχειρίζονται τὸ μέσον τοῦτο· πολλοὶ δὲ διὰ μεγαλύτεραν θερμότητα τῶν ποδῶν περικαλύπτουσι τοὺς πόδας διὰ χάρτου καὶ ἔπειτα φοροῦσι τὰς κάλτσας.